

ikke har kunnet gennemføres. Om jeg ikke huffer feil, udtalte det ærede Medlem, at det skulde glæde ham, om den nuværende Regjering kunde føre denne Reform igjennem. Ganste vist staar denne Udtalelse fra det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds i bestemt Modsigelse med den Udtalelse, som fremkom fra hans Ven fra Bræstø Amts 6te Valgkreds (Vojfen), som sagde, at jeg maatte dog vide, at der ikke kunde blive Tale, saa længe jeg stod paa denne Plads, om at anvende af Statens Overskud til nyttige Reformer. Jeg veed ikke, om det ærede Medlem ikke dertil regner Forbedring af vort Sindsfygevesen. Jeg tillader mig at regne det til nyttige Reformer; og det er dog lykkelig, naaget jeg staar paa denne Plads, at faae denne Reform gennemført. Nei, jeg tror, det er rigtigt at holde sig til Sagen, saaledes som den virkelig forholder sig, og Forholdet er da det, at Flertallet principielt ikke vil forhandle med den nuværende Regjering; dette er Principet, og i Dæf af dette Princip blive Punkter af Lovforslag, som Flertallet ikke har nogen særlig Interesje af, lagte til Side. Men det Princip forhindrer ingenlunde, at, naar der er Sager, Love, som Flertallet har en særlig Interesje for at se gennemførte, saa kan det meget godt forhandle med Regjeringen, ja endog, som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds udtalte sig, med en vis Glæde se, at den nuværende Regjering kunde gennemføre saa vigtigt et Lovforslag som Toldreformen.

Ordføreren (Tauber): Den høitærede Minister behøvede ikke for at finde Exempler paa, at vi ønske at forhandle med den høitærede Regjering om Lovforslag, vi ønskede gennemførte, at gaa saa langt som til Sindsfygeloven. Den meget ærede Minister kunde hente Exempel fra nærværende Sag; thi her have vi netop stillet os paa Forhandlingsstandpunktet lige overfor Regjeringen og Mindretallet, hvorimod Regjeringen fra sin Side har sagt til os: Vi ville ikke forhandle, naar I ikke stille Eder fuldstændig paa det Standpunkt, som Regjeringen staar paa. Ifjor behandlede Regjeringen Sagen paa samme Maade, og naar den ærede Minister forfikkter, at han ikke nogenlunde har ønsket at hidse det ene Thing mod det andet, og at der vanstelig skal opstilles Exempler paa, hvor han har søgt at gjøre det, saa skal jeg ingenlunde bestride det. Jeg kjender ikke den høitærede Ministers Ønsker; hvad han har søgt og tilsiget, det maa den høitærede Minister selv om; men saa meget er vist, den meget ærede Minister har i Virkeligheden

gjort det i høi Grad i Toldsagen ifjor i Landstthinget. Den Maade, hvorpaa den høitærede Minister har udtalt sig den Gang — jeg har oplæst et Stykke deraf paa et tidligere Møde under denne Forhandling — viste i høi Grad, at den meget ærede Ministers Bestræbelse i Toldsagen ifjor gif ud paa at hidse det ene Thing mod det andet, gif ud paa at afholde Thingene fra at forhandle med hinanden paa vor Basis og afholde Landstthinget fra at bevare vore Spørgsmaal. Saar stiller den høitærede Minister sig paa samme Standpunkt og siger: Naar I ikke ville gaa ind paa Regjeringens Forhandlingsbasis, og for det Første holde Toldsagen og Traktatsagen fra hinanden og dernæst behandle Toldsagen paa vor Basis, saa forhandle vi ikke. — Jeg maa gjentage Indsigelsen mod, at vi ville kaste 7 Mill. overbord. Denne Beskyldning fremkommer nu for syvende Gang fra den høitærede Ministers Side, og jeg skal for syvende Gang modsig den. Det er ikke Tilfældet. Det have vi aldrig villet og erkjende heller ikke, at Statskassens Indtægter kunne taale en saadan Nedgang. Vi foreslaa ikke en Nedgang paa 7 Mill., men paa 3½ Mill. foruden den halve Million eller de 600,000 Kr., som den høitærede Minister har kastet overbord ved Traktaten, dem mene vi ganste vist, at Statskassen kan undvære. — Naar den høitærede Minister nu atter idag kom med en Erklæring om, at han ikke kunde vide, hvorledes Landstthinget vilde stille sig, skal jeg kun udtale en Beflagelse over, at vi ikke kunde faae det at vide af den høitærede Minister, thi det var dog den eneste Fordel, vi skulde have af at have et Landstthingsministerium, at man kunde faae at vide, hvad Landstthinget vilde, men ikke en Gang det kan man faae at vide; saa staa vi virkelig i en uheldig Stilling, Regjeringen vil ikke mægle mellem dette Thing og Landstthinget, det er under dens Værdighed eller ligger over dens Evne, hvilken af Delene det nu er, og vi kunne ikke en Gang faae at vide, naar vi forhandle en Sag, hvorledes Landstthinget opfatter den. Det kunde nemlig have en vis Interesje for os og kunde veilede os, men heller ikke det kunne vi faae at vide. — Naar den høitærede Minister begyndte sin sidste Udtalelse med, at det aldrig var blevet opdaget noget Steds førend i det danske Folkething, at et Toldlovforslag og en Traktat kunde staa i Forbindelse med hinanden, er det ikke saa mærkeligt, at saadanne Ting ikke ere opdagede andetsteds, hvor Toldlovene ere bragte i Orden og ikke ere 20 Aar gamle, og det er heller ikke saa mærkeligt, efter som der ikke er andre Steder, hvor der finder saa-